

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE

02.11.2005. godina
Beograd

GZZ. 59/05

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vladimira Tamaša, predsednika veća, Nede Antić, Ljubice Milutinović, Vide Petrović-Škero i Snežane Andrejević, članova veća, u pravnoj stvari tužilje AA, protiv tuženih VV i VV, radi utvrđenja, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Gt.I br. 773/04 od 18. 5. 2004. godine, u sednici veća održanoj 2. 11. 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovan zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Gt.I br. 773/04 od 18. 5. 2004. godine podignut protiv presude Trećeg opštinskog suda u Beogradu P.br. 1141/01 od 10. 2. 2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom na osnovu priznanja Trećeg opštinskog suda u Beogradu P. br. 1141/01 od 10. 2. 2004. godine, usvojen je tužbeni zahtev tužilje pa je utvrđeno da je ništav ugovor o razmeni nepokretnosti zaključen između tuženih, overen kod Trećeg opštinskog suda u Beogradu pod Ov. br. 16115/93 dana 22. 10. 1993. godine, što su tuženi dužni priznati i trpeti.

Protiv navedene presude Republički javni tužilac je podigao zahtev za zaštitu zakonitosti zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe čl. 408. ZPP, Vrhovni sud je našao da zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca nije osnovan.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredbe parničnog postupka na koju se u zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca ukazuje (čl. 354. st. 2. tal. 6. ZPP). Naime, ne predstavlja bitnu povredu odredbe parničnog postupka donošenje presude na osnovu priznanja u sporu po tužbi radi poništaja ugovora o razmeni nepokretnosti (stanova), jer takav zahtev ne spada u zahteve sa kojima stranke u smislu čl. 3. st. 3. ZPP ne mogu slobodno raspolagati.

Ukazivanje Republičkog javnog tužioca na povredu prinudnih propisa materijalnog prava iz odredbe čl. 111. i 117. ZOO a u vezi sa protekom roka od jedne godine u kome je tužilja imala pravo zahtevati poništaj rušljivog ugovora, nije osnovano.

Naime, tužilja je protiv tuženih podnela zahtev radi utvrđenja da je ugovor o razmeni nepokretnosti (stanova) zaključen između tuženih (sina i supruga tužilje) ništav što su tuženi dužni priznati i trpeti, sa obrazloženjem da je stan koji je drugotuženi preneo prvotuženom stečen u bračnoj zajednici između tužilje i drugotuženog, da predstavlja njihovu zajedničku nepodeljenu bračnu tekovinu, te da je tužilja suvlasnik na predmetnom stanu, sa kog razloga drugotuženi nije mogao raspolagati celim stanom.

Prema tome, tužilja traži da sud utvrdi da je predmeti ugovor ništav (u smislu odredbe čl. 103. ZOO) a ne rušljiv (u smislu odredbe čl. 111. ZOO). Pravo na isticanje ništavosti na osnovu odredbe čl. 110. ZOO ne gasi se, odnosno ne zastareva protekom rokova. Stoga je pozivanje Republičkog javnog tužioca na rokove propisane odredbom čl. 117. ZOO neosnovano.

Sa navedenih razloga, Vrhovni sud smatra da su navodi zahteva za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca neosnovani, pa je primenom čl. 408. st. 2. u vezi čl. 393. ZPP, odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Vladimir Tamaš,s.r.

Za tačnost otpavka

sd